

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3074/2019
05.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., чији је пуномоћник Стефан Нешић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3030/18 од 28.02.2019. године, која је исправљена решењем тог суда Гж 3030/18 од 08.05.2019. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3030/18 од 28.02.2019. године, која је исправљена решењем тог суда Гж 3030/18 од 08.05.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3030/18 од 28.02.2019. године, која је исправљена решењем тог суда Гж 3030/18 од 08.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1.бр. 131/17 од 14.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног (раније Општинског) суда у Врању И.бр.1323/08 (раније И.бр.1249/04) и то на име разлике минималне зараде за септембар, октобар и новембар месец 2001. године и октобар, новембар и децембар месец 2002. године у износу од 6.562,59 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2004. године до исплате, на име неисплаћеног регреса за 2001. годину у износу од 10.383,22 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2004. године до исплате, на име неисплаћеног регреса за 2002. годину у износу од 15.737,06 динара са законском затезном каматом почев од 01.01.2004. године до исплате, на име трошкова парничног поступка у износу од 14.780,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.03.2004. године до исплате и на име трошкова извршног поступка у износу од 8.337,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи надокнади трошкове парничног поступка у износу од 31.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности

пресуде па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 3030/18 од 28.02.2019. године, која је исправљена решењем тог суда Гж 3030/18 од 08.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању Прр1.бр. 131/17 од 14.05.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и др. против Србије; предмету Качапор и др. против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

Стога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда, не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права – одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, чланова 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужбу ради накнаде штете тужила је поднела дана 22.05.2017. године, а вредност предмета спора износи 55.799,87 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. То значи да је побијаном другостепеном пресудом окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП.

Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић